

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput LXX. Tribus etiam modis beneficia amittuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

berè (id est independenter à præsentatione & nominatione alterius) facta ab habente potestatem. Differt ab institutione strictè sumpta, quòd hæc sit concessio juris non libera. Summus Pontifex, tamquam supremus rerum ecclesiasticarum Dispensator, habet jus conferendi beneficia per totam Ecclesiam. Quæ quidem conferre potest tribus modis. Primò jure præventionis, ut quando alicui confert expectativam ad beneficium primò vacaturum. Secundò jure concursus cum Episcopis, aliisque Collatoribus: quo casu valet collatio ejus qui prior contulit. Tertiò jure devolutionis, quando ex Canonum dispositione collatio ad ipsum devolvitur, ratione criminis vel negligentiae Collatoris: si enim beneficia & dignitates infra Episcopatum & Abbatiam non conferantur intra sex menses; vel si collatio aut resignatio fuerit simoniaca, jus collationis devolvitur gradatim ad Episcopum, ab Episcopo ad Archiepiscopum, ab Archiepiscopo ad Papam, qui ad vitandas confusiones & lites, nunquam vel rarò utitur jure præventionis & concursus, reservatis sibi, in multis Ecclesiis, certis in anno mensibus, reliquis Episcopo relicta. Qui quidem Episcopus est primus Collator omnium beneficiorum suæ Diocesis, nisi ex fundatione vel consuetudine legitime præscripta jus conferendi alteri competat, v. g. Capitulo, Decano, Præposito, Abbati, vel alteri Ecclesiastico. Laicus enim nullà præscriptione vel consuetudine, etiam immemoriali, conferre potest beneficium Ecclesiasticum, nisi materialiter & instrumentaliter ex privilegio Papæ. An autem jus illud conferendi transeat ad Capitulum Sede vacante? Respondeo negativè, exceptis beneficiis quæ Capitulum cum Episcopo conferre solebat. Potest tamen, Sede vacante, instituere præsentatos, electos confirmare, recipere resignationes, & causas permutationis, & beneficia unire ex causa legitima.

CAPUT LXX.

Tribus etiam modis beneficia amittuntur.

574 **U**Tique dispositione juris, sententiâ Judicis, & liberâ dispositione per renuntiationem, resignationem, vel permutationem.

Dispositione juris amittitur, primò per professionem religiosam. Secundò per matrimonium validum. Tertiò per obtentionem & pacificam possessionem alterius beneficii incompatibilis. Quartò per varia crimina, quibus jura imponunt pœnam privationis ipso facto incurrendam, cujusmodi sunt simonia, homicidium qualificatum (per sicarium mercede conductum) hæresis, violenta intrusio sui ipsius in beneficium, percussio Episcopi, vel Cardinalis, falsificatio litterarum Apostolicarum. Sunt & alia crimina, quibus ea pœna imposita est, sed non ipso facto, ut homicidium simplex, perjurium, sacrilegium, adulterium, in quibus requiritur sententia condemnatoria, in prioribus non nisi criminis declaratoria, de

quo in materia de legibus.

Resignatio beneficii est libera illius dimissio, in manus legitimi Superioris eam acceptantis. Duplex est, pura; quâ quis dimittit beneficium in manus Superioris, absolute & sine ulla conditione; ut de eo secundum suam conscientiam disponat; & conditionata, quâ dimittit illud, vel causâ permutandis, vel in favorem tertii cum conditione, seu clausula, *nec aliter, nec aliâ*. Et hæc ex stylo Curia regulariter fieri debet in manus Papæ: quamvis enim beneficiatus resignare possit in manus Ordinarii, supplicando ut conferat certæ personæ; Ordinarius tamen ad hoc obligari non potest, nec resignationem factam in favorem alicujus acceptare ut puram, ac deinde conferre beneficium cui voluerit, quidquid alicui dixerint. Ut autem resignatio valida sit, requiritur primò ut sit libera: quia facta ex metu vel dolo est irrita, vel irritanda. Secundò coram legitimo Superiore; aliâs non valet ex parte Ecclesiæ, sed solum ex parte renuntiantis, cui legitimus Superior, etiam invito, potest auferre, atque conferre; nisi re adhuc integrâ revocaverit suam renuntiationem. Tertiò debet esse acceptata à Superiore: qui si recuset malitiosè, & absque justa causâ, cogi potest à suo Superiore, & si resignatio facta sit in favorem, conferre debet illi in cujus favorem (cum clausula consueta) facta est resignatio; aliâs provisio non valebit, etiamsi à Papa sit facta. Bassæus verbo *benef. n. 9*. Quartò, si beneficium sit electivum, vel patronatum, requiritur consensus electorum, vel Patroni. Quintò, resignans post resignationem supervivere debet viginti dies, si sit infirmus; aliâs beneficium per mortem, non per resignationem vacare censetur, ex reg. Cancellariæ Romanæ. Quam stylus Curia extendit etiam ad resignationem factam à sano. Zypæus tamen in *Analyti tit. de renuntiatione* docet Legatum Papæ posse illi regulâ derogare, etiam cum præjudicio graduatorum expectantium. Sextò, resignatio publicari debet in loco beneficii intra sex menses, si resignatio fiat in Curia Romana, & beneficium sit citra montes; intra novem, si ultra montes. At si resignatio fiat extra Curiam Romanam, Ordinarius conferre debet intra mensem. Quæ etiam locum habent in permutatione, nisi quòd hæc solum intra tres menses publicanda sit in loco beneficii, si facta sit extra Romanam Curiam, cujus temporis lapsus definitur à die quo oblata fuit supplicatio. Bassæus *n. 7*.

Porro beneficiorum Papæ non reservatorum permutatio fieri potest in manus Ordinarii. Quòd si beneficia pluribus Ordinariis subiaceant, faciendâ est in manus plurium; & si habeant Collatorem inferiorem Ordinario, hic debet permutantes ad eum remittere pro collatione ipsis faciendâ, accedente tamen consensu Patroni vel Patronorum, sub pœna nullitatis. Quòd si executio permutationis